

Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at fru Kirsten Jacobsen har ret i, at i det øjeblik, der eksisterer en mulighed for, at andre end kreditforeningerne går ind, er de mere til at snakke med om også nye ting, end de ellers er på det marked; sådan er en del af markedsökonomien også.

Vi vil altså kigge på lovforslaget, men vi vil være meget opmærksomme på uheldige konsekvenser, og vi vil tage endelig stilling i forbindelse med udvalgsarbejdet, når konsekvenserne og mulighederne er blevet belyst.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det har været lidt underligt at sidde og høre på argumenterne fra de partier, som siger, at det må de se på, men de er imod dette lovforslag, og så er de kommet med en hel masse pæne ord om, hvordan DLR har været. Det er jeg sådan set ikke uenig i, men det er egentlig ikke det, forslaget handler om. Det er ikke et forslag om at genere DLR, men en helt fuldstændig naturlig konsekvens af den lovgivning, Folketinget i øvrigt har vedtaget.

Det er lidt underligt at høre hr. Jørgen Estrup stå heroppe og tale om de frie kræfters frie spil. Det skulle Det Radikale Venstre have tænkt på, da Det Radikale Venstre stemte for indførelsen af de finansielle supermarkeder i 1990. Dengang slap man de frie kræfter løs i den finansielle sektor, og de partier, som bærer ansvaret for det, burde som en fuldstændig logisk konsekvens af det, de gjorde dengang, simpelt hen for længst selv have ophævet det her lille monopol.

Så spørger man: Hvad vil der ske ved det? Hvilke konsekvenser vil der være? Hvilke uhyrligheder kan det medføre? Der sker såmænd sikkert intet andet, end at der er en del mennesker, som vil få meget lettere ved at få lån, fordi de altså ikke skal slås med DLR, som enten ikke vil rykke eller ikke vil opgive sit monopol.

Det er nu engang sådan, at når man har et monopol, er man knap så kundevenlig, som hvis der er andre, der kan komme ind og sælge produktet. Det er virkeligheden for mange landmænd.

Da man ophævede monopolet for industri, stod man jo også heroppe og fortalte om alle de skrækelige konsekvenser, om indlåsnings-effekt på obligationer og meget andet. Og ingen har nogen sinde hørt, at der er sket noget som helst. Der er ingen erhvervsvirksomheder, som har fået dårligere belåning af, at man ophævede det monopol. Nøjagtig det samme vil ske, hvis man ophæver DLR's monopol.

Man må selvfølgelig på et frit kapitalmarked som det, vi har, og som både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre stemte for med realkreditloven i 1990, også sikre, at det gælder for alle. Man kan jo ikke ud fra en eller anden særlig opfattelse af, at man måske har fortrudt noget af det, og at det her måske egentlig mere ligner det, man hellere ville have haft, sådan have et hjørne med ligesom en særlig sekt.

Det gælder særlig de små landmænd, for nu har man jo sagt, at det er de store, der får fordel af det. Dem, jeg i hvert fald har fået de fleste henvendelser fra, er de mindre landbrug, som i forbindelse med låneomlægningen sidste gang var nødt til at lade toget køre, fordi DLR nægtede at rykke for låneomlægning, og det betød, at de i de tilfælde har haft højere driftsomkostninger end det, der var nødvendigt, hvis de kunne have erstattet de højtforrentede lån med de lavtforrentede lån.

Nu er vi igen nede i en bølgedal med lavtforrentede lån, og jeg synes, det ville være ganske urimeligt, hvis toget skal køre for de landmænd en gang til.

Et andet argument er, at hvis man skal hen og sælge en ejendom og den skal omprioriteres – det skal de fleste af dem – og låneomlægges i forbindelse med handelen, så skal man altså ud og betale indskud to forskellige steder, og man skal betale administrationsbidrag, reservefundsbidrag osv. to forskellige steder.

Hver gang landmændene har henvendt sig til DLR, har DLR opfundet særlige grunde til ikke at ville opgive sit monopol, og landmændene har stået med håret ned ad nakken.

Men det er i grunden en meget særegen situation, at belåning af landbrugsejendomme er et landbrugspolitisk anliggende og ikke et finansielt anliggende. Det synes jeg er højst ejendommeligt, at når man læser og man har set, hvordan forslaget herinde har fået tilslutning fra alle partier – den finansielle sektor skal have ens regler og ens vilkår – så kommer man altså lige ud for, at der er et lille område her, hvor det ikke gælder så meget.

Jeg synes ikke, man skal se så meget på, om det her er godt for DLR eller ej. DLR ejes af en masse banker, og de halvanden hundrede millioner kroner, der skal til for at opfylde kapitalkravene, kunne de nemt skaffe, hvis de ville. Det ville ikke være noget problem. Der er ingen, der forlanger, at DLR skal nedlægges. De kan også gå ud på markedet og finde sig en fusionspartner. Det måtte industrien gøre.